

STÁTNÍ TEROR

"Každý národ ztratí svobodu, pokud jeho vládce zjistí, že v jeho lidu není duch odporu."
(Thomas Jefferson 1743-1826)

Zde se mluví o „*duchu odporu lidu*“ vůči vládě britské koruny, které tehdy vlastnila americké území osídlované bílými kolonisty, takže byla vlastně jejich původním státem. Jefferson, jako bojovník za nezávislost tedy mluví o národní svobodě jako o změně názvu státu a výměně vlády britské za vládu USA. Proč však mluví o ztrátě národní svobody, když tehdejší američtí kolonisté de iure nikdy nijakou neměli a ani národem tehdy ještě nebyli? A je vůbec pouhá výměna vlády (britské za americkou) národním osvobozením? USA tvrdí, že ano, a tuto vymoženost přenesli také do Evropy, když v průběhu první světové války (1914) jejich prezident Wilson vyhlásil tzv. „deklaraci práva národů na sebeurčení“. To mělo za následek zánik monarchií (zejména Rakouska-Uherska). Ač je tvrzení USA velmi sugestivní, přece se musíme ptát:

Je vůbec nějaká skupinová (národní aj.) svoboda možná?

a/ je možné, aby byla jakákoliv skupina lidí ... svobodná, jsou-li její příslušníci osobně nesvobodní?

b/ je možné, aby byla jakákoliv skupina lidí nesvobodná, jsou-li její příslušníci osobně ... svobodní?

Již jen z uvedených otázek zcela jednoznačně vyplývá, že kolektivní svoboda je bez osobní svobody naprostý nesmysl:

*„Stát se nerodí z obecného souhlasu, ale z nutnosti.
Stát, silný vladař, státní teror, negarantuje svobodu, ale jistotu existence.“*
(Thomas Hobbes 1588-1679)

Hobbesova jistota existence je jistotou nesvobodné existence, přičemž se existencí míní státní příslušnost. Tzn., že stát garantuje jistotu státní příslušnosti výměnou za osobní svobodu, kterou potlačuje státním terorem.

Potlačovaná osobní svoboda to má ovšem těžké nejen následkem státního teroru, ale také proto, že lidé vlastně nevědí, co to osobní svoboda je, oč mají vlastně usilovat. Ani státotvorní myslitelé to lidem nijak neulehčují:

„Svoboda je poznána, pochopená a realizovaná nutnost.“ (Engels)

Podle Engelse je bičovaný otrok svobodný, pokud pochopí nutnost svého bičování a realizuje ji ve svém nitru pokorným oddáním se svému trýzniteli, vně pak ochotou bičovat ostatní otroky. Jeho tělesné utrpení se svobodě sice nepodobá, jeho vnitřní smíření s vnější nesvobodou však prý (podle Engelse) svobodou je. Tolik Engels-masochistická definice tzv. vnitřní svobody. Se zánikem evropského tábora reálného socialismu ovšem upadl v nemilost také Engels a v evropském veřejném mínění nabyla převahy jiná definice osobní svobody:

„Svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého!“
(Maximilian Robespierre 1758-1794)

Jako když sype ptáčkům. Jenže, střetnou-li se dva vozkové na úzké cestě, tu jeden druhého bude odstrkovat s tím, že svoboda odstrkovaného končí tam, kde začíná svoboda odstrkujícího. Robespierova definice svobody vede nutně k vnějším kolizím, v nichž si lidé osobní svobodu navzájem omezují, v duchu proslulého „zákona džungle“ (zákona silnějšího). Ne náhodou kulminoval teror francouzské revoluce právě v době, kdy měla v Paříži hlavní slovo autorita advokáta Robespiera.

Protože se státotvorní myslitelé v otázce osobní svobody neosvědčili, dejme slovo také lidské přirozenosti, která inklinuje k názoru, že být svobodný znamená dělat si, co chce, bez jakéhokoliv omezování. Každý přece musí uznat, že jsme-li jakkoliv omezováni (např. zákonem, vladařem, pedagogem, rodičem atp.), tu o nijaké svobodě nemůže být ani řeči. Problém je pouze v tom, že nejen my, ale i náš soused si chce dělat, co chce, takže oba nelibě neseme omezování naší svobody svobodnou svévolí druhých. Tím se ovšem dostáváme zpět ke kolizi dvou vozků na úzké cestě a naše hledání definice svobody se tím uzavírá do bludného kruhu.

Bludná bezradnost myslitelů vnější svobody je nejpádnejším argumentem státního teroru proti osobní svobodě vůbec. Státním terorem (přirozeně zákonným) je prý nutno omezovat osobní svobodu ve prospěch tzv. „vyšších zájmů“:

"Rozhodně podporuji využití bojového plynu proti domorodým kmenům k šíření teroru." (Winston Churchill)

Od skličujícího pocitu nutnosti nesvobody se prý lze osvobodit tím, že tuto nutnost jaksi vnitřně (duševně) pochopíme a uznáme, že se své touhy po svobodě vzdáme a aktivně se zapojíme do potlačování touhy po svobodě u jiných. A jsme zase u Engels-masochistické vnitřní svobody, jejíž hledání se nám rovněž uzavřelo do bludného kruhu, jako definice svobody vnější. Existuje vůbec nějaká možnost z těchto bludných kruhů osobní svobody (vnitřní a vnější) uniknout?

Na současném stupni poznání, jak o něm rádi mluví naši milí (státem placení) akademičtí odborníci, prý nelze jinak, než na osobní svobodu rezignovat...